

Т

ТАРАСЕВИЧ Ісаакій Григорович [рос. Тарасевич Исаакий Григорьевич] (30.05[11.06].1868–30.06.1935), протоієрей, випускник КДА – священнослужитель РПЦ, церк. адміністратор і педагог.

Нар. у с. Білоусівка Новгород-Сіверського пов. Черніг. губ. (за рад. часів – село у Середино-Будському р-ні Сум. обл.; у 2000 знято з обліку населених пунктів України) в сім'ї священика. Після закінчення Новгород-Сіверського ДУ (1878–82) та Черніг. ДС (1882–88) навчався у КДА (1888–92), де здобув ступ. канд. богослов'я (ухвалу Ради КДА від 13.06.1892 затверджено митрополитом Київським і Галицьким *Йоаникієм (Рудневим)* 04.07.1892). Рукопис канд. твору Т. «Историко-каноническое достоинство аргументов Папы Николая I в борьбе против Патриарха Фотия и восточного православия», визнаного Радою КДА на підставі схвальних відгуків проф. П. О. *Лашкарьова* та проф. О. В. *Розова* відмінним, зберігається у ІР НБУВ.

Після закінчення КДА одружився із Анною Іванівною Доброгаєвою, донькою протоієрея Черніг. єпархії, у шлюбі з якою згодом виховав двох синів – Олександра (1894 р. н.) і Миколу (1899 р. н.), та трьох дочок – Марію (1897 р. н.), Юлію (1906 р. н.), Зінаїду (1908 р. н.). 26.09.1892 був рукопокладений у сан ієрея і призначений на посаду священика Київ. Йоано-Золотоустівської (Залізної) церкви. З 01.11.1897 служив настоятелем новозведеної Свято-Покровської церкви на Солом'янці. З 07.05.1905 – настоятель Свято-Феодорівської церкви на Лук'янівці (маючи півд. приділ, облаштований за копією Печери Гроба Господнього, цей храм зажив слави «Київського Єрусалима»).

Пастирське служіння поєднував із пед. діяльністю на посадах законовчителя Ли-

бідського чол. (№ 3) та Троїцького жін. (1892–1901) міськ. парафіяльних уч-щ, Солом'янської 2-класної церковнопарафіяльної школи (з 1900), Тех. залічного уч-ща (з 1901), Лук'янівського уч-ща № 13 для дітей обох статей (з 1914). З 29.12.1898 входив до складу Київ. відділення єпархіальної училищної ради; з 19.12.1904 був його почесним членом.

Як духовний слідчий Старокиїв. благочиння (16.05.1897–28.05.1904), благочинний 3-го округу Київ. пов. (08.12.1903–01.09.1904), понадштатний член Київ. духовної консисторії (з 18.05.1905), член Київ. єпархіального попечительства про бідних духовного звання (до травня 1918) систематично займався церковно-адм. діяльністю.

Протягом багаторічного церк. і пед. служіння мав численні священицькі відзнаки. 14.05.1913 піднесений до сану протоієрея. Був нагороджений орденами Св. Анни 3-го (06.05.1910) та 2-го (06.05.1916) ступ.

Помер у Києві на 68-му році життя від тифу (інфікувався, сповідуючи хворого). Похований на Лук'янівському кладовищі.

Т. належав до чільних представників київ. духовенства 1-ї третини ХХ ст. Вирізнявся сумлінним виконанням пастирських обов'язків і небайдужим ставленням до парафіян. Маючи значний авторитет і довіру пастви, у жовтні 1905 запобіг чорносотенному погрому Євр. міськ. лікарні (нині Київ. обласна клінічна лікарня № 1). Протягом усієї священицької діяльності приділяв значну увагу організації благодійної допомоги нужденним. При Свято-Феодорівській парафії створив притулок і школу домоводства для дівчат із бідних родин; започаткував та очолив парафіяльне Феодорівське братство (1909).

Ісаакій
Тарасевич

Підтримував дружні стосунки з родинами письменника К. Г. Паустовського та художника О. О. Мурашка.

Осн. тв.: Одно из самых верных средств заохотить детей ходить в церковь // КЕВ. – 1885. – № 1. – Ч. неофиц. – С. 41–42; Освящение церкви на Соломенке – [в] предместье г. Киева // Там само. – 1897. – № 24. – Ч. неофиц. – С. 1104–1107.

Арх.: ІР НБУВ. – Ф. III. – №№ 58440–58442; Ф. 175. – № 2157; Ф. 304. – Дис. 1278; ЦДІАУК. – Ф. 127. – Оп. 1011. – Спр. 1685, 1734, 1740; Ф. 711. – Оп. 3. – Спр. 2068.

Опубл. дж.: Извлечение из протоколов Совета Киевской духовной академии за 1891–1892 учебный год. – К., 1893. – С. 248–250, 276, 281; Епархиальные известия // КЕВ. – 1897. – № 22. – Ч. офиц. – С. 311–312; 1904. – № 1. – Ч. офиц. – С. 1–2; Устав Феодоровского братства при Киево-Лукьяновской Феодоровской церкви. – К., 1909. – 10 с.; Высочайшие награды // ЦВед. – 1910. – № 19–20. – С. 173; 1916. – № 18–19. – С. 166; Памятная книжка Киевской епархии на 1913 г. / сост. под ред. прот. И. Троицкого. – К., 1913. – С. 49; Памятная книжка Киевской губернии на 1915 год. – К., 1915. – С. 44, 46, 94; Памятная книжка народных училищ и других учебных заведений Киевской дирекции на 1914–1915 учебный год. – Умань, 1915. – С. 17; Извлечение из журнала заседаний XXXIII Киевского епархиального съезда депутатов духовенства и мирян с 8 по 18 мая (ст. ст.) 1918 г. // Киев. правосл. вестник. – 1918. – № 1. – Приложение. – С. 5.

Літ.: Евграшина М., Копровская И. «Дети давно просят: выброси этот стол – столько места занимает. А я не могу. За ним кто только ни сидел: от семьи Паустовских до Олега Антонова...» // Факты. – 28.04.2004. – Режим доступа: <http://fakty.ua/66451->

[quot-deti-davno-prosyat-vybrosi-etot-stol---stolko-mesta-zanimaet-a-ya-ne-mogu-zanim-kto-tolko-ni-sidel-ot-semi-paustovskih-do-olega-antonova-quot](http://fakty.ua/66451-quot-deti-davno-prosyat-vybrosi-etot-stol---stolko-mesta-zanimaet-a-ya-ne-mogu-zanim-kto-tolko-ni-sidel-ot-semi-paustovskih-do-olega-antonova-quot). – Назва з екрана; Храм прп. Феодора Освященного (Киевский Иерусалим). – Режим доступа: <http://feodor-kiev.church.ua/2015/12/17/molebny-v-nashem-xrame/>. – Назва з екрана.

М. Л. Ткачук

ТАРНАВА-БОРИЧЕВСЬКИЙ/БОРИЧЕВСЬКИЙ Іван Петрович [рос. Тарнава-Боричевский /Боричевский Иван Петрович] (19[31].10.1810–23.06[05.07].1887), випускник КДА – держ. службовець, історик, археограф, фольклорист.

Нар. у губернському м. Мінську (нині – столиця Республіки Білорусь) у сім'ї протоієрея кафедрального Петропавлівського собору. Після закінчення Мінської ДС (1823–29) навчався у КДА (1829–33), де здобув ступ. старшого канд. богослов'я (ухвалу Конференції КДА від 02.08.1833 затверджено Комісією духовних уч-щ 06.10.1833).

З 12.10.1833 обіймав посаду викладача словесності Орловської ДС. Звільнившись із духовного стану (09.01.1835), служив у департаментах Гол. управління шляхів сполучення і громадських будівель (1835–38) та держ. майна (1838–39), інспекторському департаменті військ. мін-ва (1839–41). У 1841 повернувся до Гол. управління шляхів сполучення і громадських будівель (з 1865 – Мін-во шляхів сполучень Рос. імперії). Обіймав чиновницькі посади в 1-му департаменті (1841–42) і департаменті штучних справ (1842–50), який опікувався тех. питаннями будівництва; був чиновником із особливих доручень при гол. управляючому шляхів сполучення і громадських будівель (з 1850). Брав участь у підготовці «Судоходного дорожника европейской России» (у 2 ч., 3 кн. – СПб., 1855–56). З вересня 1855 був членом ком-ту з визначення осн. правил і вимог до спорудження залізниць приватними компаніями. У 1856–58 працював у ком-ті з розробки загального плану поштового сполучення Рос. імперії. З 1858 коорди-